

ΕΒΔΟΜΑΔΑ 13

ΜΑΡΤΙΟΣ

1924

ΣΑΒΒΑΤΟ 29

ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟΣ ΜΕ BOOKER

ΓΚΡΑΧΑΜ ΣΟΥΙΦΤ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ 30

Κυριακή της Μητέρας

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Μετάφραση: Κατερίνα Σχινά

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Μια φορά κι έναν καιρό, πριν να σκοτωθούν τα αγόρια, όταν υπήρχαν περισσότερα άλογα από αυτοκίνητα, πριν να εξαφανιστούν οι υπηρέτες αναγκάζοντας τους κυρίους στο Άπλι και το Μπίτσγουντ να τα φέρνουν βόλτα μόνο με μια μαγείρισσα και μια καμαριέρα, οι Σέρινγκαμ δεν είχαν μόνο τέσσερα άλογα στον στάβλο τους, αλλά και ένα που θα μπορούσε να θεωρηθεί γνήσιος κέλης – ένα άλογο κούρσας, ένα καθαρόαιμο. Το όνομά του ήταν Φαντάνγκο. Σταβλιζόταν κοντά στο Νιούμπερι. Δεν είχε καμιά επιτυχία στο ενεργητικό του, αλλά ήταν το χαϊδεμένο της οικογένειας, η ελπίδα τους για φήμη και δόξα στις ιπποδρομίες της νότιας Αγγλίας. Η συμφωνία ήταν ότι η μαμά και ο μπαμπάς –άλλως γνωστοί στην παράξενη γλώσσα του ως «νεροποντή»– θα είχαν στην κατοχή τους ο ένας το κεφάλι, η άλλη και το σώμα, και αυτός, ο Ντικ και ο Φρέντι από ένα πόδι ο καθένας.

«Και το τέταρτο πόδι;»

«Ω, το τέταρτο πόδι. Αυτό ήταν πάντα το ερώτημα».

Τον περισσότερο καιρό ήταν απλώς ένα όνομα· δεν το έβλεπε κανείς ποτέ, μολονότι η συντήρηση και η εκπαίδευσή του ήταν πολυδάπανες. Είχε αγοραστεί το 1915 – όταν κι αυτός ήταν επίσης δεκαπέντε ετών. «Προτού σκάσεις μύτη

εσύ, Τζέι». Ωστόσο μια μόνο φορά, πριν από πολύ καιρό, νωρίς ένα πρωινό του Ιουνίου, είχαν ξεκινήσει όλοι μαζί για την παράξενη, τρελή εξόρμησή τους, με μόνο σκοπό να δουν, να απολαύσουν τον Φαντάνγκο, το άλογό τους, να καλπάζει στους λόφους. Με μόνο σκοπό να σταθούν μπροστά στο διαχωριστικό κιγκλίδωμα και να το δουν, μαζί με άλλα άλογα, να έρχεται ποδοβολώντας προς το μέρος τους και να περνάει σαν αστραπή από μπροστά τους. Εκείνος, η μαμά, ο μπαμπάς, ο Ντικ και ο Φρέντι. Και –ποιος ξέρει;– ένας ακόμα ενδιαφερόμενος, ένα φάντασμα, αυτός που είχε πραγματικά στην κατοχή του το τέταρτο πόδι.

Είχε το χέρι του στο πόδι της.

Ήταν η μόνη φορά που είδε τα μάτια του να θολώνουν. Και είχε την πεντακάθαρη, οξύτατη φαντασίωση (θα τη διατηρούσε ως τα ενενήντα της) πως θα μπορούσε να είχε πάει μαζί του –πως θα μπορούσε με κάποιο τρόπο, σαν από θαύμα, να είχε πάει μαζί του, μόνο μαζί του– και να είχε σταθεί μπροστά στο κιγκλίδωμα για να δει τον Φαντάνγκο να ορμάει μπροστά, τινάζοντας με τις οπλές του λάσπη και δροσοσταλίδες. Δεν είχε ξαναδεί τέτοιο θέαμα, αλλά μπορούσε να το φανταστεί, να το φανταστεί ολοκάθαρα. Ο ήλιος θα υψωνόταν ακόμη, πορφυρός δίσκος, πάνω απ' τους γκρίζους λόφους, ο αέρας θα 'ταν ακόμη τσουχτερός και αναζωογονητικός, κι εκείνος ίσως θα μοιραζόταν μαζί της ένα φλασκή με ασημένια τάπα, ενώ, όχι και τόσο διακριτικά, θα της χούφτωνε τον πισινό.

Τώρα όμως τον έβλεπε να περιφέρεται στο ηλιόλουστο δωμάτιο, χωρίς να φοράει τίποτα εκτός από το ασημένιο δα-

χτυλίδι του με τον σφραγιδόλιθο. Αργότερα στη ζωή της δεν θα χρησιμοποιούσε με ευκολία, αν τη χρησιμοποιούσε ποτέ, τη λέξη «επιβήτορας» για έναν άντρα. Αλλά τέτοιος ήταν. Αυτός είκοσι τριών ετών κι εκείνη είκοσι δύο. Και ήταν μάλιστα ό,τι θα μπορούσες να αποκαλέσεις καθарόαιμο, αν και η ίδια δεν την είχε τότε αυτήν τη λέξη, όπως δεν είχε ούτε και τη λέξη επιβήτορας. Ένα εκατομμύριο λέξεις δεν είχε ακόμη. Καθարόαιμο, αφού η «ανατροφή» και η «καταγωγή» μετρούσαν πολύ στην τάξη του. Με ποιο σκοπό, δεν έχει σημασία.

Μάρτιος του 1924. Δεν ήταν Ιούνιος, αλλά μια μέρα που θύμιζε Ιούνιο. Πρέπει να ήταν λίγο μετά το μεσημέρι. Ένα παράθυρο άνοιξε διάπλατα κι εκείνος βάδισε στο ηλιόλουστο δωμάτιο γυμνός και αμέριμνος, όπως και κάθε γυμνό ζώο. Ήταν το δωμάτιό του, έτσι δεν είναι; Εκεί μέσα, μπορούσε να κάνει ό,τι θέλει. Σαφώς και μπορούσε. Κι εκείνη δεν είχε ξαναμπεί ποτέ εκεί μέσα και ποτέ δεν θα ξανάμπαινε.

Και ήταν γυμνή επίσης.

30 Μαρτίου 1924. Μια φορά κι έναν καιρό. Οι σκιές από το καφασωτό του παραθύρου γλιστρούσαν πάνω του σαν φυλλωσιές. Παίρνοντας την ταμπακιέρα, τον αναπτήρα και το μικρό ασημένιο τασάκι από το έπιπλο της τουαλέτας στράφηκε προς το μέρος της, κι εκεί, κάτω από μια φωλιά από σκούρες τρίχες, λουσμένα στο φως του ήλιου, ήταν ο πούτσος και τ' αρχίδια του, απλά εξαρτήματα τώρα, χαλαρά, ακόμη κολλώδη. Κι εκείνη μπορούσε να τα κοιτάξει αν ήθελε, δεν τον πείραζε.

Αλλά τότε θα μπορούσε να την κοιτάξει κι αυτός. Ήταν ξαπλωμένη φαρδιά πλατιά, ολόγυμνη, εκτός από ένα ζευ-

γάρι –το μοναδικό της ζευγάρι– πολύ φτηνά σκουλαρίκια. Δεν είχε τραβήξει πάνω της το σεντόνι. Είχε μάλιστα σταυρώσει τα χέρια της πίσω από το κεφάλι, για να τον βλέπει καλύτερα. Αλλά κι εκείνος μπορούσε να την κοιτάξει. Χάρμα οφθαλμών. Ήταν μια φράση που ήρθε απροειδοποίητα στον νου της. Είχαν αρχίσει να της έρχονται ανάλογες εκφράσεις. Χάρμα οφθαλμών.

Έξω, ολόκληρο το Μπερκσάιρ ανακλαδιζόταν, περιτριγυρισμένο από λαμπερές πρασινάδες, γεμάτο αντηχήσεις από το κελάδισμα των πουλιών, ευλογημένο μέσα στον Μάρτη με μια μέρα του Ιουνίου.

Εκείνος παρέμενε αμετανόητος λάτρης των αλόγων. Με άλλα λόγια, εξακολουθούσε να πετάει χρήματα για τη συντήρησή τους. Το να πετάει χρήματα ήταν η δική του εκδοχή της οικονομίας. Εδώ και οκτώ σχεδόν χρόνια, είχε χρήματα για τρεις, θεωρητικά τουλάχιστον. Τα αποκαλούσε «λάφυρα». Αλλά θα αποδείκνυε ότι μπορούσε να ζήσει και χωρίς αυτά. Άλλωστε ό,τι έκαναν οι δυο τους επί επτά σχεδόν χρόνια δεν κόστιζε απολύτως τίποτα, όπως θα της υπενθύμιζε πότε πότε. Μονάχα μυστικότητα, διακινδύνευση, πονηριά και την αμοιβαία ικανότητα να τα καταφέρνουν και στα τρία.

Αλλά ποτέ δεν είχαν επιχειρήσει κάτι παρόμοιο. Εκείνη δεν είχε ξαναβρεθεί σ' αυτό το κρεβάτι – μονό κρεβάτι, αλλά ευρύχωρο. Ούτε σ' αυτό το δωμάτιο, ούτε σ' αυτό το σπίτι. Μπορεί να μην κόστιζε τίποτε, αλλά ήταν το μεγαλύτερο δώρο.

Ωστόσο, αν δεν κόστιζε τίποτε, θα μπορούσε πάντα να του θυμίσει, τι γινόταν με τις φορές που της είχε δώσει έξι πένες; Ή μήπως ήταν λιγότερα, τρεις πένες μόνο; Όταν

βρίσκονταν μόλις στην αρχή, πριν να γίνει –άραγε ήταν η σωστή λέξη;– σοβαρό. Αλλά δεν θα τολμούσε ποτέ να του το θυμίσει. Και σίγουρα, όχι τώρα. Ή να τολμήσει να του πετάξει τη λέξη «σοβαρό».

Κάθισε στο κρεβάτι δίπλα της. Πέρασε το χέρι του πάνω από την κοιλιά της, σαν να σκούπιζε και να απομάκρυνε αόρατη σκόνη. Έπειτα ακούμπησε εκεί τον αναπτήρα και το τασάκι, κρατώντας την ταμπακιέρα. Πήρε δυο τσιγάρα από τη θήκη, έβαλε το ένα στα προτεταμένα, κατσουφιασμένα της χείλη. Τα χέρια της ήταν ακόμη μπλεγμένα πίσω από το κεφάλι της. Άναψε το δικό της, έπειτα το δικό του. Κι έπειτα, αφήνοντας ταμπακιέρα και αναπτήρα στο κομοδίνο, ξάπλωσε πλάι της, ενώ το τασάκι ισορροπούσε ανάμεσα στον αφαλό της και σε ό,τι εκείνη την εποχή αυτός αποκαλούσε χαρούμενα, χωρίς περιστροφές, μουνί της.

Πούτσος, αρχίδια, μουνί. Απλές, βασικές λέξεις.

Ήταν 30 Μαρτίου. Ήταν Κυριακή. Ήταν η μέρα που κατά παράδοση ήταν γνωστή ως Κυριακή της Μητέρας.*

* Η Κυριακή της Μητέρας καθιερώθηκε τον Μεσαίωνα και γιορταζόταν στη Μεγάλη Βρετανία και την Ιρλανδία την τέταρτη Κυριακή της Σαρακοστής. Από το 1913, χάρη στην πρωτοβουλία της Αγγλίδας Κόνστανς Σμιθ, αναβίωσε ως ημέρα αφιερωμένη στη «Μητέρα Εκκλησία, τις επίγειες μητέρες, την Παναγία και τη Μητέρα Φύση» και γνώρισε μεγάλη δημοτικότητα τις δεκαετίες του 1910 και 1920 ως οικογενειακή γιορτή και ημέρα αργίας για το υπηρετικό προσωπικό. Σύμφωνα με την παράδοση, την ημέρα αυτή παρασκευαζόταν ένα ειδικό, ελαφρύ κέικ, το Simnel Cake, με αρωματικά μπαχαρικά, ξερά φρούτα, ξύσμα λεμονιού και πάστα αμυγδάλου.

* * *

«Λοιπόν, έχεις στη διάθεσή σου μια υπέροχη μέρα γι' αυτό, Τζέιν» είχε πει ο κύριος Νίβεν καθώς εκείνη έφερνε στο τραπέζι φρέσκο καφέ και φρυγανισμένο ψωμί.

«Μάλιστα, κύριε» του είχε απαντήσει, ενώ αναρωτιόταν τι ακριβώς εννοούσε με το «αυτό» στην περίπτωση της.

«Πραγματικά υπέροχη μέρα». Λες και ήταν κάτι που της πρόσφερε γενναιόδωρα ο ίδιος. Κι έπειτα, απευθυνόμενος στην κυρία Νίβεν, «Ξέρεις, αν κάποιος μας έλεγε ότι θα ήταν έτσι ωραίος ο καιρός, θα μπορούσαμε κάλλιστα να είχαμε ετοιμάσει τα καλάθια μας. Ένα πικ νικ δίπλα στο ποτάμι».

Το είπε νοσταλγικά αλλά με λαχτάρα, έτσι που την έκανε στιγμιαία να φοβηθεί, καθώς άφηνε στο τραπέζι τη βάση για τις φρυγανιές, ότι πιθανόν να είχαν πράγματι αλλάξει σχέδια και να υποχρεώνονταν, η ίδια και η Μίλι, να ετοιμάσουν ένα καλάθι. Όπου κι αν βρισκόταν το καλάθι, ό,τι κι αν έβαζαν μέσα, μετά από μια τόσο αναίσθητη παρατήρηση. Γιατί αυτή η μέρα ήταν δική τους.

Αλλά τότε η κυρία Νίβεν είπε «Είναι Μάρτιος, Γκό-ντφρι», ρίχνοντας μια δύσπιστη ματιά προς το παράθυρο.

Ε λοιπόν, έκανε λάθος. Όσο προχωρούσε η μέρα, τόσο βελτιωνόταν.

Ούτως ή άλλως οι Νίβεν είχαν τα σχέδιά τους, τα οποία ο καιρός δεν θα μπορούσε παρά να ευνοήσει. Θα πήγαιναν με το αυτοκίνητο στο Χένλι για να συναντήσουν τους Χόμπντεϊ και τους Σέρινγκαμ. Με δεδομένη την κοινή τους άβολη κατάσταση –η οποία προέκυπτε μόνο μια φορά τον χρόνο και

καταλάμβανε μόνο ένα μικρό κομμάτι της ημέρας– θα συναντιούνταν όλοι για γεύμα στο Χένλι κι έτσι θα ξεπερνούσαν την προσωρινή αναποδιά της απουσίας των υπηρετιών.

Ήταν ιδέα –ή πρόσκληση– των Χόμπντεϊ. Ο Πολ Σέρινγκαμ θα παντρευόταν την Έμμα Χόμπντεϊ σε δυο μόλις εβδομάδες. Οπότε οι Χόμπντεϊ πρότειναν στους Σέρινγκαμ μια έξοδο για φαγητό: ευκαιρία να κάνουν μια ευχετήρια πρόποση στους μελλονύμφους και να συζητήσουν το επερχόμενο γεγονός, και ταυτόχρονα καλή λύση ενόψει των πρακτικών δυσκολιών της Κυριακής. Και στη συνέχεια, επειδή οι Νίβεν ήταν στενοί φίλοι και γείτονες των Σέρινγκαμ και θα ήταν επίτιμοι προσκεκλημένοι στον γάμο (ενώ παράλληλα αντιμετώπιζαν τις ίδιες δυσκολίες), οι Νίβεν –όπως της το είχε θέσει ο κύριος Νίβεν, όταν της γνωστοποίησε για πρώτη φορά τι είχαν προγραμματίσει– «παρασύρθηκαν». Τραβάτε με κι ας κλαίω.

Όλα αυτά τής έκαναν απολύτως ξεκάθαρο αυτό που ήδη γνώριζε. Όποια κι αν παντρευόταν ο Πολ Σέρινγκαμ, θα παντρευόταν το χρήμα. Ίσως ήταν υποχρεωμένος να το κάνει, έτσι που σπαταλούσε το δικό του. Οι Χόμπντεϊ θα πλήρωναν σε δυο εβδομάδες για έναν μεγαλειώδη γάμο· αλλά πείτε μου, υπάρχει πραγματικά λόγος να γιορτάζει κανείς μια επικείμενη γιορτή; Όχι, εκτός κι αν έχεις πολλά να σκορπίσεις. Πιθανόν η περίπτωση να απαιτούσε το λιγότερο σαμπάνια. Όταν ο κύριος Νίβεν είχε αναφέρει το καλάθι, ίσως ν’ αναρωτιόταν ενδόμυχα σε ποιο βαθμό θα μπορούσε να στηριχτεί στη γενναιοδωρία των Χόμπντεϊ ή πόσα θα έβγαιναν από τη δική του τσέπη.

Αλλά το γεγονός ότι οι Χόμπντεϊ είχαν πολλά να σκορπί-

σουν την ευχαριστούσε. Δεν την αφορούσε ούτε στο ελάχιστο, αλλά την ευχαριστούσε. Το ότι η Έμμα Χόμπντεϊ μπορεί να ήταν καμωμένη από χαρτονομίσματα των πέντε λιρών, ότι ο γάμος μπορεί να ήταν ένας εκλεπτυσμένος τρόπος να προσποριστείς «λάφυρα», την ευχαριστούσε, ή μάλλον την παρηγορούσε. Εκείνο που την έτρωγε –ακόμα και τη στιγμή που ο κύριος Νίβεν τής εξηγούσε ότι «παρασύρθηκαν»– ήταν όσα ενδεχομένως συνεπαγόταν αυτός ο γάμος.

Άραγε ο κύριος Πολ και η δεσποινίς Χόμπντεϊ θα ήταν παρόντες στη γιορτή; Δεν μπορούσε να το ρωτήσει ευθέως, όσο κρίσιμο κι αν ήταν για κείνην να το μάθει. Και ο κύριος Νίβεν δεν προθυμοποιήθηκε να παραχωρήσει αυτήν την πληροφορία.

«Θα αναφέρεις αυτούς τους διακανονισμούς στη Μίλι; Τίποτα απ' αυτά, ασφαλώς, δεν υπάρχει λόγος να επηρεάσει... τους δικούς σας διακανονισμούς».

Δεν του δινόταν συχνά η ευκαιρία να πει κάτι τέτοιο.

«Φυσικά, κύριε».

Ένα “τζάμπορι”* στο Χένλι, Τζέιν. Μια συνάντηση φυλών. Ας ελπίσουμε ότι θα έχουμε τον καιρό σύμμαχό μας».

Δεν ήταν απολύτως βέβαιη τι σήμαινε «τζάμπορι» αν και πίστευε πως είχε διαβάσει κάπου τη λέξη. Αλλά και μόνο ο ήχος της υποδήλωνε κάτι χαρούμενο.

«Κι εγώ το ελπίζω, κύριε».

* * *

* Jamboree: Εορταστική συνάντηση (προσκόπων, σωματείων κτλ.), γλέντι, ξεφάντωμα.

Και τώρα είχαν ολοφάνερα τον καιρό σύμμαχό τους και ο κύριος Νίβεν, παρά τους ενδοιασμούς του, έδειχνε μάλλον ευδιάθετος. Θα οδηγούσε ο ίδιος. Είχε ήδη ανακοινώσει ότι καλό θα ήταν να ξεκινήσουν νωρίς για να «χαζολογήσουν λιγάκι» στη φύση και να εκμεταλλευτούν το τόσο όμορφο πρωινό. Προφανώς δεν θα καλούσε τον Αλφ στο γκαράζ, ο οποίος –έναντι λογικού τιμήματος– θα μπορούσε να αποδειχθεί αξιόπιστος σοφέρ. Άλλωστε, όπως είχε παρατηρήσει και η ίδια τα τελευταία χρόνια, ο κύριος Νίβεν αγαπούσε την οδήγηση. Μάλιστα προτιμούσε την ευχαρίστηση του να οδηγεί από την αξιοπρέπεια του να τον οδηγούν. Του έδινε μια αγορίστικη ζωντάνια. Όπως έλεγε πάντα, σε μια πλούσια ποικιλία επιτονισμών που κυμαινόταν από τη λυσσαλέα οργή ως τον θρήνο, είχαν αλλάξει οι καιροί.

Όχι πως ήταν κι άσχημα, αφού, μια φορά κι έναν καιρό, οι Νίβεν θα είχαν την ευκαιρία να συναντήσουν τους Σέρινγκαμ μόνο στην κυριακάτικη λειτουργία.

Η λέξη «φυλές» υπέβαλε την ιδέα της ζέστης, των ανοιχτών χώρων. Ήξερε ότι θα συναντιούνταν στο Ξενοδοχείο George στο Χένλι. Δεν είχαν προγραμματίσει πικ νικ, γιατί θα μπορούσε κάλλιστα η μέρα να ξημέρωνε με δαιμονισμένες καταιγίδες, ως και με χιόνι, αφού ήταν ακόμη Μάρτιος. Αλλά το πρωινό ήταν υπέροχο, θαρρείς καλοκαιρινό. Και η κυρία Νίβεν σηκώθηκε από το τραπέζι και πήγε πάνω να ετοιμαστεί.

Δεν μπορούσε να ρωτήσει, ακόμα και τώρα που, πράγμα πολύ βολικό, ο κύριος Νίβεν ήταν μόνος του, «Θα έρθουν η δεσποινίς Χόμπντεϊ και ο;...», παρότι η ερώτησή της πιθανότατα θα εκλαμβανόταν ως απλή εκδήλωση της περιέργειας μιας υπηρέτριας. Δεν ήταν ο επικείμενος γάμος το μόνο επίκαιρο θέμα συζήτησης; Και ασφαλώς δεν μπορούσε να ρωτήσει «Κι αν δεν έρθουν, τότε τι σχέδια έχουν κατά νου οι δυο τους;».

Αν ήταν η ίδια το ήμισυ ενός μνηστευμένου ζευγαριού –ή τουλάχιστον το έτερον ήμισυ του Πολ Σέρινγκαμ– πίστευε πως δεν θα ήθελε, δυο εβδομάδες πριν από τον γάμο τους, να παρευρεθεί σ' ένα τζάμπορι στο Χένλι περιτριγυρισμένη από την παλαιότερη γενιά (τα ζευγάρια που εκείνος θα αποκαλούσε –τον έβλεπε να μιλάει μ' ένα τσιγάρο στο στόμα μισοκλείνοντας τα μάτια του– «τρεις αναθεματισμένες νεροποντές μαζί»).

Ωστόσο, όπως και να 'χει, είτε αποσπούσε είτε όχι περαιτέρω πληροφορίες, το πρόβλημα που ήταν αποκλειστικά δικό της αυτήν τη μέρα, όπως γνώριζε ο κύριος Νίβεν, εξακολουθούσε να υφίσταται: τι να την κάνει αυτήν τη μέρα, πώς να την αξιοποιήσει. Το σήμερα ήταν οδυνηρά δικό της. Ο υπέροχος καιρός δεν βοηθούσε καθόλου. Καθώς απέμεναν μόνο δυο εβδομάδες, η λιακάδα απλώς έμοιαζε να βαθαίνει μια σκιά.

Όταν θα ερχόταν η στιγμή, θα έλεγε στον κύριο Νίβεν ότι, αν αυτός –αυτός και η κυρία Νίβεν– δεν είχαν αντίρρηση, ίσως η ίδια να μην «πήγαινε» πουθενά. Ίσως να έμενε απλώς εδώ στο Μπίτσγουντ, αν δεν υπήρχε πρόβλημα, και να διάβαζε ένα βιβλίο – «το βιβλίο της», όπως θα το

Κυριακή της Μητέρας

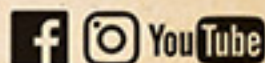

30 Μαρτίου 1924
Κυριακή της Μητέρας

Μια ασυνήθιστα ζεστή μέρα του Μαρτίου 1924, στη γιορτή της Μητέρας, η εικοσιδυάχρονη Τζέιν Φέαρτσαϊλντ, καμαριέρα σε μια εξοχική έπαυλη της Αγγλίας, συναντά τον κρυφό εραστή της Πολ Σέρινγκαμ, νεαρό κληρονόμο ενός γειτονικού κτήματος. Ο μυστικός δεσμός τους μετρά μια εξαετία σχεδόν, από τότε που η Τζέιν άρχισε να εργάζεται στην έπαυλη. Τώρα ο Πολ πρόκειται να παντρευτεί μια γυναίκα που ταιριάζει περισσότερο στην κοινωνική του θέση και η σχέση τους πρέπει να τελειώσει. Το τραγικό γεγονός που θα ακολουθήσει και το οποίο δεν θα μπορούσε ποτέ να προβλέψει η Τζέιν αλλάζει τη ζωή της για πάντα.

Η αφήγηση καλύπτει πολλές δεκαετίες και κινείται συνεχώς μπρος πίσω, ενώ όλα όσα μαθαίνουμε και διαισθανόμαστε για την Τζέιν –για το πώς αγαπάει, σκέφτεται, νιώθει, βλέπει, θυμάται– φωτίζουν μια αξιοσημείωτη ζωή. Κάθε λεπτομέρεια που αποκαλύπτεται, κάθε στιγμή που ανακαλείται στη μνήμη από εκείνη την άνοιξη του 1924 είναι και μία ψηφίδα στη συναρπαστική πορεία της ηρωίδας προς την αυτογνωσία.

Το μυθιστόρημα με τον πρωτότυπο τίτλο *Mothering Sunday* έχει μεταφερθεί και στον κινηματογράφο (πρώτη προβολή Κάννες, Ιούλιος 2021) με τον Κόλιν Φερθ και την Ολίβια Κόλμαν.

www.minoas.gr

9 786180 218930
ISBN 978-618-02-1893-0

ΚΩΔ. 35254